



ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - UN AUTRE MONDE

Σκηνοθεσία: Στεφάν Μπριζέ

Σενάριο: Στεφάν Μπριζέ, Ολιβιέ Γκορς

Ηθοποιοί: Βενσάν Λεντόν, Σαντρίν Κίμπερλέν, Αντονί Μπαζόν

Φωτογραφία: Ερίκ Ντιμόν

Μουσική: Καμί Ροκαγιέ

Μοντάζ: Αν Κλोटς

Χώρα: Γαλλία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 96'

Διανομή: Weird Wave

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

3 Υποψηφιότητες Καλύτερης Ταινίας, Jerusalem Film Festival (2022), Venice Film Festival 2021, και El Gouna Film Festival 2021.

Από το άτομο στην οικογένεια και από την οικογένεια στην εργασία και την κοινωνία. Μια από τις πληρέστερες ιστορίες που έχω δει στον σύγχρονο κινηματογράφο—οπωσδήποτε (δανίκας, 5*)

Ο Στεφάν Μπριζέ συνεχίζει να εξερευνά τον κόσμο της εργασίας στο άτυπο αν και άνιστο κλείσιμο μιας τριλογίας που βρίσκει τον Βενσάν Λεντόν από την πλευρά των αφεντικών να λύνει οικεία και ανοίκεια ηθικά διλήμματα.

Στην αρχή ήταν ο πρόσφατα απολυμένος Τιερί που προσπαθούσε να βρει τη θέση του στο απύθμενο κενό ανάμεσα στην αξιοπρέπεια και το άκαμπτο σύστημα. Στη συνέχεια ήταν ο συνδικαλιστής Λοράν που στο κέντρο μιας ανθρώπινης τραγωδίας θα γινόταν η

φωνή χιλιάδων εργατών που βρέθηκαν παράτυπα στο δρόμο. Τώρα είναι ο Φιλίπ, ανώτερο στέλεχος σε αμερικανικό βιομηχανικό όμιλο, που καλείται να διαχειριστεί τις παράλογες απαιτήσεις των αφεντικών του για 10% περικοπές προσωπικού στο εργοστάσιο που διευθύνει.

Περισσότερο από τις τρεις εκδοχές πάνω στο ίδιο θέμα, οι τρεις ήρωες που υποδύεται ο Βενσάν Λεντόν στην άτυπη τριλογία της εργασίας του Στεφάν Μπριζέ είναι ο ίδιος άνθρωπος, το γρανάζι ενός μηχανισμού που βρίσκεται έρμαιο του «Νόμου της Αγοράς», «Σε (διαρκή) Πόλεμο» με το σύστημα, κάτοικος «Ενός Άλλου Κόσμου» που δεν είναι απαραίτητα είτε ο κόσμος της εργασίας είτε αυτός των αφεντικών, αλλά χωρίς διαζευτικό, **ένας κόσμος που λειτουργεί με τον άνθρωπο στο περιθώριο, σε όποια πλευρά κι αν βρίσκεται.**

Αν προσπαθήσεις να βρεις αναλογίες, το «Ενας Άλλος Κόσμος» μοιάζει σε εντάσεις και εκτόπισμα πιο κοντά στο καλύτερο κομμάτι της τριλογίας, το «Νόμο της Αγοράς». Ο Φιλίπ σε ενδιαφέρει ως ένα μέρος των... αφεντικών που θα βρεθεί στη σωστή πλευρά του διλήμματος που προκύπτει πάντα στον κόσμο της εργασίας, αλλά κυρίως σε ενδιαφέρει ως άνθρωπος, όταν ο εφιάλτης του εργασιακού περιβάλλοντος δίνει τη θέση του σε αυτόν την προσωπικής του ζωής που αποτελείται από μια διαλυμένη δυσλειτουργική οικογένεια - καθρέφτη όλων των διλημάτων που τον βρίσκουν ανήμπορο στο οκτώωρό του. Οι χαμηλοί τόνοι ταιριάζουν εδώ καλύτερα, απ' ό,τι οι κατά καιρούς επιτηδευμένες εξάρσεις του «Σε Πόλεμο», καθώς ο Μπριζέ προσπαθεί να δει τι συμβαίνει στην.. άλλη πλευρά, ανοίγοντας την εικόνα σε κάτι πιο πολύπλοκο, πιο δύσκολο να γίνει κατανοητό, ένα σύμπαν που

δεν αποτελείται απαραίτητα από καλούς (εργάτες) και κακούς (εργοδότες) αλλά από μια συνθήκη που διαιωνίζεται φέρνοντας όλους σε μια διαρκή σύγκρουση. Στην προσπάθεια του, όχι μόνο να είναι δίκαιος με την πλευρά των εργοδοτών (ή τουλάχιστον αυτών που επιτρέπουν πηγήματα ανθρωπιάς να κάνουν διάτρητο το σύστημα), αλλά και να μην προδώσει το «αριστέρο» του σύμπαν, στο οποίο είναι πάντα πιο απλό ο εργάτης να θεωρείται πάντα το θύμα κάθε ιστορίας, ο Μπριζέ ριψοκινδυνεύει πολλά με τον «Ένα Άλλο Κόσμο». Μοιάζει να αποδίδει μια δική του δικαιοσύνη που έχει νόημα σε έναν κόσμο που φυσικά είναι πιο γκρίζος από το άσπρο μαύρο που υποστηρίζουν τα κόμματα και οι λαϊκίστικες ιδεολογίες, αλλά το νιώθεις πως είναι συγκρατημένος, προσπαθώντας να βρει ισορροπία ανάμεσα σε έναν ήρωα που τον ξέρει και τον αγαπά, αλλά νιώθει πως πρέπει να σταθεί (και) απέναντι του λόγω συνθηκών. Έτσι κάθε φορά που τον αφήνει ελεύθερο συναισθηματικά νιώθεις ότι τον προδίδει καθώς του αφαιρεί πόντους ανθρωπιάς ή, το χειρότερο, τον κάνει να μοιάζει περισσότερο άνθρωπος απ' όσο θα ήταν.

Πιο ενδιαφέρουσα ταινία, ωστόσο κι από τις τρεις, μπορεί να χάνει τους πόντους του μη μελοδραματισμού του «Νόμου της Αγοράς», αλλά γίνεται ένα κεφάλαιο σε μια φιλομορφία που όχι μόνο τιμά τον ίδιο τον Μπριζέ - και συνεπακόλουθα τις καταβολές του - αλλά και τον ίδιο τον **Βενσάν Λεντόν που φυσικά είναι καταπληκτικός** όπως πάντα, μια ζωντανή κινηματογραφική έκρηξη επειδή αγαπάει περισσότερο από την ταινία τον ήρωά του, όπως καλώς οφείλει να κάνει. Δίπλα του **πολύτιμη προσθήκη η Σαντρίν Κιμπερλέν**, που πρώην σύζυγος του Λεντόν, δίνει στην απόμακρη σύζυγό του τη βαρύτητα μερικών σκηνών που αξίζουν σχεδόν περισσότερο και από τις σκηνές στο εργοστάσιο.

Αν η ταινία τελικά αποδεικνύεται άνιση και τελικά πιο αποϊκή από την πολυπλοκότητα που προσπαθεί να συγκεράσει ανάμεσα στο σύστημα και το άτομο, την κοινωνία και την οικογένεια, το σινεμά και την κοινωνική αποστολή του, φτάνει η ίδια η καταγωγή της που να μην συγκινεί γιατί δεν απέχει πολύ από το οικείο, αλλά στέκει και απόμακρη από τον θεατή ως διαρκώς απολογούμενη επειδή επέλεξε να δείξει, αν και όχι τελικά με γλαφυρά χρώματα, αυτόν τον... άλλο κόσμο.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Ισως ο σημαντικότερος πρεσβευτής του βαθιά σκεπτόμενου, βαθιά πολιτικοποιημένου, βαθιά ουσιαστικού κινηματογράφου στην Γαλλία σήμερα, ένας άξιος διάδοχος του Βρετανού Κεν Λόουτς και των Βέλγων αδελφών Νταρντέν, ο **Στεφάν Μπριζέ, στην ταινία «Ένας άλλος κόσμος» καταφέρνει και πάλι να μπει στην καρδιά του ζητήματος** και να πει τα πράγματα ακριβώς όπως ο ίδιος πιστεύει ότι είναι (και κατά πάσα πιθανότητα όπως όντως είναι).

Ερωτήματα όπως «τι σημαίνει αγορά σήμερα;», «τι σημαίνει εργαζόμενος σήμερα;», «τι σημαίνει οικογενειακή ζωή σε συνάρτηση με την επαγγελματική ζωή σήμερα;» πέφτουν σαν βόμβες πάνω στο «τραπέζι» μιας ταινίας που εν τέλει σε αφήνει παγωμένο, μουνδιασμένο και εντελώς αμήχανο, όχι ως προς την αξία της αλλά για τα όσα λέει και το πως τα λέει.

Οπλισμένος με τον πολύτιμο (και αγαπημένο του) ηθοποιό Βενσάν Λιντόν, ο Μπριζέ (σκηνοθέτης του επίσης στις ταινίες «Ο νόμος της αγοράς», «Η ζωή μιας γυναίκας» και «Σε πόλεμο»), τον εμπιστεύεται στο «κουβάλι» του μεγαλύτερου φορτίου της ταινίας: ο ηθοποιός υποδύεται τον Φιλίπ Λεμέσλ, διευθυντή ενός εργοστασίου στην Γαλλία, τόσο πολύ πεισμένου από τα ποικίλα μέτωπα που έχει να αντιμετωπίσει, που απορείς πως δεν έχει πάθει έμφραγμα από τα πρώτα κιόλας λεπτά της ταινίας. Η γυναίκα του (Σαντρίν Κιμπερλέν) θέλει (ή νομίζει ότι θέλει) να τον χωρίσει μη αντέχοντας την απομάκρυνσή του, τα μεγάλα κεφάλια της επιχείρησης όπου εργάζεται (προερχόμενα διόλου τυχαία από τις Ηνωμένες Πολιτείες) τον πιέζουν να προβεί σε απολύσεις, το ένα από τα δύο παιδιά του αντιμετωπίζει σοβαρά ψυχικά προβλήματα • με άλλα λόγια, ο Φιλίπ Λεμέσλ βρίσκεται στα όρια, αν όχι εκτός τους.

Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας αφορά την σχέση του Λεμέσλ τόσο με το προσωπικό όσο και με τους ανωτέρους του. Ο Μπριζέ είναι αδιάτακτα ειλικρινής, δεν «χαϊδεύει» καμία κατάσταση, δεν ελπίζει σε κανενός τύπου happy end αλλά δεν αρνείται την προσπάθεια. Ο κυνισμός είναι δεδομένος, οι συναισθηματισμοί πολυτέλεια. Ειδήλλως δεν υπάρχει περίπτωση να επιβιώσεις. Αυτό λέει η ταινία και πάνω σε αυτό θα πρέπει να παρθούν κάποιες αποφάσεις ζωής από τον Φιλίπ Λεμέσλ, ο οποίος κατά βάθος θέλει να υποστηρίξει το προσωπικό του όμως αυτό είναι φύση αδύνατον αφού «nobody gives a fuck» όπως ακούμε το κεφάλι της επιχείρησης να του λέει (με το επιχείρημα μάλιστα ότι έχει και εκείνος ανωτέρους στους οποίους πρέπει να λογοδοτήσει – στην Wall Street).

Παρ' όλ' αυτά, **το σενάριο είναι τόσο καλά προ-σενγμένο** σε λεπτομέρειες που κατά κάποιο τρόπο σε αναγκάζει να «μπεις και στα παπούτσια» όλων όσοι εμπλέκονται σε αυτή την δυσάρεστη κατάσταση, να εξετάσεις όλες τις πλευρές και ίσως, να δώσεις σε όλους κάποιο δίκιο. Και όλα αυτά με την δράση περιορισμένη σχεδόν αποκλειστικά μέσα σε δωμάτια, βλέπουμε κυρίως ανθρώπους εγκλωβισμένους σε τέσσερις κλειστούς τοίχους να διαπραγματεύονται συνέχεια. **Αλλά ποτέ μια ποτέ δεν κουραζόμαστε.** Γιατί όλοι οι ηθοποιοί εκτελούν στην εντέλεια, πολύ καλά διαβασμένοι τους διαλόγους τους οι οποίοι, τελικά, έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο σε αυτήν **την τόσο σκληρή ταινία που είναι σκληρή ακριβώς επειδή είναι τόσο αληθινή.**

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

STÉPHANE BRIZÉ

Γεννήθηκε το 1966 στη Rennes, Ille-et-Vilaine, Γαλλία. Είναι σκηνοθέτης και σεναριογράφος. Πειραματίστηκε με το θέατρο και σπούδασε ηλεκτρονικά πριν ασχοληθεί με τη σκηνοθεσία και το σενάριο. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 14 Βραβεία και 27 Υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** Hors-saison (2023), Ένας άλλος κόσμος (2021), Σε πόλεμο (2018), Cyril Mokaiesh: La loi du marché (Music Video 2016), Η ζωή μιας γυναίκας (2016), Ο νόμος της αγοράς (2015), Quelques heures de printemps (2012), Mademoiselle Chambon (2009), Entre adultes (2006), Je ne suis pas là pour être aimé (2005), Le bleu des villes (1999), L'oeil qui traîne (1996), Bleu dommage (1993).